

WHO har, og dermed også være på linje med en række andre lande.

Allerede i forbindelse med L 76 i 1999 og den behandling, vi havde dér, blev spørgsmålet drøftet. I den forbindelse indhentede den daværende justitsminister en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen, hvori Sundhedsstyrelsen anbefalede, at grænsen ikke blev sammenfaldende med tidspunktet for et fosters generelle levedygtighed, men i stedet blev sat tidligere, nemlig ved udgangen af den 22. svangerskabsuge.

Vi deler fra Socialdemokratiets side Sundhedsstyrelsens vurdering af, at et sammenfald mellem på den ene side grænsen mellem spontan abort og dødfødsel og på den anden side det tidspunkt, hvor et barn med større sandsynlighed kan overleve uden for moderens krop, dvs. ved udgangen af 24. svangerskabsuge, let samtidig bliver det tidspunkt, hvorefter maksimal aktiv behandling forventes iværksat.

Kl. 14.55

Set i den sammenhæng vil vi meget nødig opleve, at netop det at sætte udgangspunktet ved den 24. uge så kunne komme til at betyde, at vi ville opleve en risiko for et behandlingspres på de behandlende læger, også i situationer, hvor behandlingen ikke vurderes som rimelig ud fra en medicinsk og så absolut heller ikke ud fra en etisk vinkel. Derfor finder vi, at en grænse på 22 uger som foreslået vil være bedre end den nuværende grænse og svare til det tidspunkt, hvor et foster har en mulighed for at overleve, uden at det medfører et behandlingspres, idet overlevelse på det tidspunkt ikke er almindeligt.

Forslaget her har ikke betydning for at få foretaget provokeret abort. Og forslaget her sætter heller ikke spørgsmålstegn ved levedygtighedskriteriet og heller ikke ønsket om at ændre det. Det er vi meget enige i, og vi glæder os derfor også over, at ministeren følger de fremlagte anbefalinger, som det rent faktisk beror på.

Forslaget her betyder også for forældre til dødfødte børn, som fødes fra udgangen af den 22. uge, at de får en forbedret ret til barselorlov. De får også mulighed for, at barnet kan blive begravet eller bisat, og barnet vil blive indført i kirkebogen. Tilsvarende lægges der an til en mere smidig måde at få fastslået faderskabet for ugifte på. Det synes vi faktisk er pænt at man gør. Det betyder også en mulighed for i den givne situation, hvor det måtte være aktuelt, at moderen får mulighed for at få underhold, dvs. bidrag fra faderen i forbindelse med fødslen og barnets begravelse.

Alt i alt finder vi lovforslaget ganske positivt, netop fordi der her lægges op til en bedre sammenhæng mellem forældrenes oplevelse af tabet af et barn og samfundets officielle anerkendelse og respekt herfor, men også til en anerkendelse af, at det arbejde, som arbejdsgruppen har lavet, faktisk er ordentligt.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg er meget enig med fru Lissa Mathiasen i alle de positive hensyn, der er til forældrene, også i forhold til hvornår de mærker liv osv. og den respekt, som vi også fra samfundets side bør udvise forældrene i diskussionen om grænsen mellem spontan abort og dødfødsel.

Men jeg vil godt spørge, hvorfor fru Lissa Mathiasen og Socialdemokratiet overhovedet ikke mener, at der er nogen overvejelser at gøre sig i forbindelse med lov om svangerskabsafbrydelse, altså hvilke muligheder der i dag er for at få foretaget provokeret abort. Det forstår jeg ikke, for vi oplever jo altså her det lidt paradoksale, må man nok sige, at vi på den ene side gerne vil respektere og anerkende, især når det gælder forældrene, når de får et dødfødt barn helt ned til efter udgangen af den 22. svangerskabsuge, og på den anden side vil der fortsat være mulighed for at få foretaget provokeret abort efter den grænse.

Jeg er med på, at Socialdemokratiet har den holdning, de har, men om det nu også er klogt, at man kan overskride grænsen også efter udgangen af 22. svangerskabsuge for så vidt angår at få provokeret abort, burde dog i det mindste være noget, man havde overvejet hos Socialdemokraterne. Er det trods alt ikke lidt ulogisk?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg forstår meget vel hr. Jann Sjørnsens spørgsmål. Men jeg synes bare, man blander tingene sammen i en sammenhæng, hvori de ikke bør blandes. I dag har vi en diskussion om, hvor grænsedragningen skal være mellem en spontan abort og en dødfødsel. Den er ved 28. uge, og den bliver foreslået sat ned til ved 22. uge. Det er det, debatten handler om i dag, plus de, skal vi sige, forbedringer, der følger af, at man sætter den ned til de 22 uger, hvor man altså får de 6 ugers mulighed for barselorlov m.v. Så langt, så godt.

Det, hr. Jann Sjørnsen spørger om, har intet med det her forslag at gøre. Det har noget at